

Křup.

Ten zvuk se blíží čím dál tím víc a já se stále třesu. Ohlédnu se na západ slunce, ale v tu chvíli koutkem oka spatřím obrovskou postavu.

Leknu se tak moc, že popadnu pepřový sprej, útočnicka si ani neprohlédnu a pořádně stisknu spoušť. Těsně před tím, než mu tekutina zastře výhled, zaregistruju jasně modré hluboké oči. Zpanikařím, pustím pepřový sprej a rozběhnu se pryč.

Rozhrnuju větve stromů, klopýtám po šterkové cestičce a slyším za sebou nářek. Otočím se, ale nemůžu zastavit. *Musím pryč!* Snažím se si v hlavě vybavit, jak vypadal. A pak mi něco dojde. Vypadal úplně normálně. Normální, obyčejný kluk ve sportovním oblečení. Zřejmě dostal stejný nápad jako já. Vůbec mi nechtěl ublížit! Jenže tohle bylo moje místo, můj kopec a já jsem ho musela ochránit za každou cenu. Žádní ve- třelci zde nejsou vítáni.

Madden

Crrrrrrr. Panebože, kdo nechal ten budík zvonit?

„Hej, Chade, vypni to, sakra, chlape,“ zabručím a přitisknu si polštář na obličej. Sedm ráno. Jak já nesnáším ranní vstávání. Do toho mě stále štípou oči ze včerejšího útoku té holky. Nedá se říct, že by mě to nenaštvalo, ale ta kuráž a bojovnost se jí musí nechat!

Vtom mi dojde, že budík stále zvoní na celý byt.

„Sakra, Chade!“ vezmu polštář a přes celou místnost ho hodím přímo na svého nejlepšího kamaráda. Zasáhne ho, právě když se rozhodne vstávat.

„Však už jdu,“ hodí mi ho zpátky. Netrefí se. Zazubím se na něj, uchechtnu se a vstanu z postele. Postavím se na špičky a pořádně se protáhnu.

„Proč vstáváš, když vstávám já?“ zamračí se na mě.

„Kondička po ránu ještě nikoho nezabila,“ mrknu na něj, zvednu z podlahy tričko a natáhnu ho na sebe. „Měl bys to taky někdy zkusit!“ Rozhlédnu se po bytě. Prázdné plechovky se povalují na stole i na zemi. Mike stále spí na podlaze, rozvalený pod dekou.

„Kámo, vstávej,“ lehce do něj štouchnu.

„Nech mě umřít,“ zabručí tak, že ho skoro není slyšet. Že Mike neumí pít, to víme už od šestnácti, že ale nevstane jako první, je divné.

„Bože, tobě musí být fakt dost špatně, když vypadáš takhle,“ prohlásí Chad, vezme nedopitou plechovku ze stolu a dlouze si lokne. Nikdy jsem nechápal, jak může pít hned po ránu. Stejně se tomu ale musím zasmát.

Otočí se ke mně a řekne: „Co ta kočka s tím pepřákem? Pořád ti leží v hlavě?“

Zapomněl jsem.

Tohle byl hlavní důvod naší včerejší menší párty. Hned po doběhnutí domů a pořádném propláchnutí očí jsem zavolal přátelům, Marco dorazit nemohl, měl směnu v Café baru Polo, kde pracuje třikrát do týdne, ale Mike a Chad pozvání rádi při-